

„Sfinții, modele de rodire a cuvântului Evangheliei în viața oamenilor”

În Duminica a 21-a după Rusalii, a Sfinților Părinți de la Sinodul al 7-lea Ecumenic, în bisericile ortodoxe au fost citite pasajul din Evanghelia după Sfântul Luca în care este relatată Pilda semănătorului (Luca 8, 5-15) și fragmentul evanghelic ce redă Rugăciunea lui Iisus pentru Apostoli și membrii Bisericii (Ioan 17, 1-13). În cuvântul de învățătură rostit în Paraclisul istoric „Sfântul Mare Mucenic Gheorghe” din Reședința Patriarhală, Preafericitul Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, a arătat că rostul vieții pământești a omului este primirea și rodirea cuvântului lui Dumnezeu.

Preafericitul Părinte Patriarh Daniel a explicat semnificația duhovnicească a inimii curate și bune în care rodește cuvântul lui Dumnezeu.

„Doar o categorie de oameni face roditor cuvântul lui Dumnezeu. Mai precis, doar o pătrime dintre oameni ascultă cuvântul lui Dumnezeu, îl cultivă și îl fac roditor de fapte bune, luminându-și viața și dobândind mântuirea. Auzind Pilda semănătorului,

trebuie să ne punem întrebarea asupra a ceea ce înseamnă inima curată și bună. Acesta este solul pe care dacă vine sămânța, adică cuvântul lui Dumnezeu, aduce rod însutit. Inima curată înseamnă inima sinceră sau smerită, iar inima bună înseamnă inima milostivă, generoasă, care se arată în fapte de bunătate. Această inimă curată, adică sinceră sau smerită și bună sau milostivă, o întâlnim în mod real în sfinți. De aceea, sfinții sunt modele de rodire a cuvântului Evangheliei în viața oamenilor”, a subliniat Patriarhul României.

În continuare, Preafericirea Sa a spus că în Duminica a 21-a după Rusalii sunt pomeniți Sfinții Părinți de la Sinodul al 7-lea Ecumenic din 787 pentru a arăta că cei care au statornicit învățătura ortodoxă despre cinstirea icoanelor ni-i prezintă pe sfinți ca modele sau prototipuri care au lucrat în sufletul lor ca poruncile și sfaturile Evangheliei să rodească: „Cum au cultivat și au făcut roditoare sfinții viețile lor? Prin inima curată care înseamnă inima curățită de gânduri rele, de simțiri păcătoase prin pocăință, lacrimi, nevoințe și rugăciune stăruitoare. În cel mai cunoscut psalm de pocăință, Psalmul 50, se cere lui Dumnezeu de cel ce se pocăiește: «Inimă curată zidește întru mine, Dumnezeule, și duh drept înnoiește întru cele dinlăuntru ale mele. Nu mă lepăda de la fața Ta și Duhul Tău cel Sfânt nu-l lua de la mine» (Psalmul 50, 11-12). Inima este centrul spiritual al persoanei umane, în care gândurile și simțirile se unifică, fie spre a face binele, fie spre a face răul. Or, în centrul spiritual al vieții sfântului, care este inima, se adună gândurile bune cu simțirile bune, spre a slăvi pe Dumnezeu și a ajuta pe aproapele”.

„Omul trebuie să fie și milostiv, nu doar evlavios”

De asemenea, Preafericirea Sa a arătat că lucrarea de curățire a inimii de gânduri rele, de răzbunare, de viclenie, de ipocrizie sau fățarnicie este una de cultivare a pământului bun al sufletului pe care a căzut sămânța cuvântului Evangheliei Mântuitorului Iisus Hristos: „Inima curată, dacă nu e și bună, nu e suficient de roditoare. Sunt oameni foarte evlavioși, rugători și cinstitori ai poruncilor Bisericii, dar nu sunt toți milostivi, nu sunt suficient de darnici. De aceea, omul trebuie să fie și milostiv, nu doar evlavios. Pe lângă inima curată, omul trebuie să cultive și inima bună, milostivă sau darnică.

Mântuitorul Iisus Hristos îi îndeamnă pe ucenici și pe toți cei care cred în El: «Fiți milostivi precum și Tatăl vostru este milostiv» (Luca 6, 36)”.

„Rugăciunea este cea dintâi milostenie”

Întâistătorul Bisericii noastre a explicat apoi că milostivirea sfinților se vede nu din lucrurile materiale pe care ei le oferă, ci din rugăciunea lor pentru lume.

„Călugării din pustie nu aveau averi de oferit săracilor, ci cea dintâi milostenie a lor era rugăciunea pentru mântuirea tuturor oamenilor. Rugăciunea este cea dintâi milostenie dacă ne rugăm pentru sănătatea și mântuirea semenilor noștri, nu doar pentru noi înșine, ci și pentru cei apropiați ai noștri. De aceea, sfinții au inimă milostivă, ei se roagă pentru tot sufletul necăjit și întristat pe care nu are cine să-l miluiască. Cea dintâi faptă bună este să dorim sănătate și mântuire semenilor noștri, să-i ajutăm cu un cuvânt călăuzitor în viață, cu o vorbă bună ziditoare de suflet, cu o rugăciune stăruitoare și să-i îndemnăm pe cei din jur să-i ajute după posibilități pe cei ce au nevoie de ajutor material (...). Când omul este excesiv preocupat de a aduna în jurul său lucruri materiale limitate și trecătoare, atunci se adâncește vidul sau golul spiritual din sufletul său. Evanghelia de astăzi nu este una a metaforelor, ci a schimbării noastre interioare spirituale”, a explicat Preafericirea Sa.

„Ispita nu ne face să fim slabi, ci ne arată cum suntem”

La final, Preafericitul Părinte Patriarh Daniel a precizat că cele patru categorii de oameni enumerate în Pilda semănătorului pot reprezenta și stări sufletești din viața aceleiași persoane. „Uneori, omul a avut o credință superficială și când au venit încercările, și-a dat seama că are o credință slabă, dar dacă a înțeles chemarea lui Dumnezeu, s-a pocăit și a înmulțit rugăciunea, s-a întărit în credință. Inima la început a fost bună, dar nu suficient de bună încât să ierte și pe vrăjmași, să facă bine și celor care i-au făcut rău. Însă, luminat de rugăciune și de pilda vieții sfinților, omul care era mai întâi slab în credință s-a întărit, tocmai urmare acestor încercări. De aceea, Sfântul Ioan Gură de Aur spunea că ispita nu ne face să fim slabi, ci ne arată cum suntem. Așadar, luând exemplul sfinților, noi învățăm cum să fim roditori ai cuvântului Evangheliei lui Hristos, cum să ne cultivăm inima curată și bună, adică sinceră sau smerită și milostivă”, a subliniat Preafericitul Părinte Patriarh Daniel.